ମନୋଜ କୁମାର

ବନାମ

ବିହାରି ଲାଲ (ମୃତ), ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ଦ୍ଵାରା

ଏପ୍ରିଲ 18, 2001

[ଡି. ପି. ମହାପାତ୍ର ଏବଂ ଶିବରାଜ ଭି. ପାଟିଲ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ:

ଦିଲ୍ଲୀ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1958: ଧାରା 14 (1) (e) ଏବଂ 25-B

ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନ— ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଅନୁମତି— ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ— ଜମି ମାଲିକ ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ— ଭଡ଼ାଟିଆ ଏହି ଆଧାରରେ ଆବେଦନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ମାଗିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବରେ ଦଖଲରେ ରଖାଯାଇ ନାହିଁ, ବରଂ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ଆଧାରରେ— ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଏହି ଧାରଣା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆ, ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମ୍ପର୍କକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଧାରା 14 (1) (e) ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସମସ୍ତ ଉପାଦାନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି; ପ୍ରତିବାଦ କରିବାର ଅନୁମତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଛନ୍ତି— ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୁନରୀକ୍ଷଣକୁ ଖାରଜ କରିଛନ୍ତି— ବୈଧତା— ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି:ଧାରା 25-B ର କଠୋର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଆବଶ୍ୟକ କାରଣ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏକ ଚରମ ପଦକ୍ଷେପ ଅଟେ— ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ, ଆବେଦନ ଏବଂ ଶପଥପାଠକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପଢ଼ିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ମାମଲା ବିଷୟରେ ଭୁଲ ଧାରଣା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା— ଏହି ଭୁଲ ଧାରଣା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦେଶକୁ ଅକାମୀ କରିଛି— ତେଣୁ, ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଇଛି ।

ଦିଲ୍ଲୀ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1958 ର ଧାରା 14 (1) (e) ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପରିବାର ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ, ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକ, ଆବେଦନକାରୀ-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନ ଆଗତ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନରେ, ଆବେଦନକାରୀ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25-B ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆଗତ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଅନୁମତି ମାଗିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ, ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରୟ କରିବାର ଚୁକ୍ତିନାମା ଆଧାରରେ, ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ପରିସରକୁ ଦଖଲରେ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଜଣେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବରେ ନୁହେଁ ।

ଆବେଦନକାରୀ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ସମ୍ପର୍କକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଅଧିନିୟମ 14 (1) (e) ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଉପାଦାନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ବୋଲି ଅନୁମାନ କରି ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ।ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ପୁନରୀକ୍ଷଣକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ: 1. ଦିଲ୍ଲୀ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1958 ର ଧାରା 25 (4) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଯଦି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଆବେଦନକୁ, ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଛି, ତେବେ ଜମିମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଧରିନିଆଯିବ ଏବଂ ଏହି ସ୍ୱୀକୃତି ଆଧାରରେ ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବେଦଖଲ କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦିଆଯିବ । ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟି ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଏକ କଠୋର ପଦକ୍ଷେପ, ବିଶେଷ କରି ଏକ ବିଧାନ ଅସାଧୁ ଜମିମାଲିକମାନଙ୍କର ମନମୁଖୀ ଏବଂ ଅଯୌକ୍ତିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ତେଣୁ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର କଠୋର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଆବଶ୍ୟକ । ବିଧାନର ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଯଦି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନର ଅନୁଧ୍ୟାନରୁ ଏବଂ ଏହା ସହିତ ଆଗତ ହୋଇଥିବା ସତ୍ୟପାଠରୁ, ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜ ପକ୍ଷ ରଖିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଅଛି, ତେବେ ସେ ଏହି ମାମଲାରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀତା କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ମନା କରିବେ ନାହିଁ; ଅନ୍ୟଥା ଅସାଧୁ ଜମି ମାଲିକମାନେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅପବ୍ୟବହାର କରି ସେମାନଙ୍କ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ସହଜରେ ଉଚ୍ଛେଦ କରିଦେବେ ।

2.1.ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ସେ ଏହି ଧାରଣାକୁ ନେଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଥିଲେ ଯେ, ଆବେଦନକାରୀ, ଜମିମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମ୍ପର୍କକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିନାହାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ, ସେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 (1) (e) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମାମଲା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ସମସ୍ତ ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ଲଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅନୁମତିକୁ ଭୁଲ ଭାବେ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ଭୁଲ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ଯୋଗୁଁ ଏହି ଧାରଣା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭ୍ରମାତ୍ମକ ଥିଲା । ଆବେଦନର ଅନୁଧ୍ୟାନ ପରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଯାହା ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ତାହା ହେଉଛି ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନଥିଲା କାରଣ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରି କରିବା ପାଇଁ ଦଖଲରେ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଜଣେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବରେ ନୁହେଁ । ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଆବେଦନ ଏବଂ ଶପଥପାଠକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପଢ଼ିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଯାହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ବିଷୟରେ ଭୁଲ ଧାରଣା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା । ଏହି ଭୁଲ ଧାରଣା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦେଶକୁ ଅକାମୀ କରିଦେଇଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଏହି ସ୍ପଷ୍ଟ ତ୍ରୁଟିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାରେ ଉପଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନର ଫଏସଲା କରିଦେଇଥିଲେ । ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଆଦେଶ, ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, ତାହାକୁ କାଏମ ରଖାଯିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

2.2. ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାଏମ ରଖାଯାଇଥିବା ସେହି ଆଦେଶଟି ପୋଷଣୀୟ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2866/2001

1.9.98 ତାରିଖରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସି. ଆର୍. ସଂଖ୍ୟା 380/1998 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ଯଶପାଲ ସିଂହ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ରଚନା ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ।

ରଣଜିତ କୁମାର, ସୁଶ୍ରୀ ସୁରୁଚି ଅଗ୍ରୱାଲ ଏବଂ ୱାଇ. ଆର. ଗ୍ରୋଭର ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଡି. ପି. ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା ।

ଏହି ମାମଲାରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଯେଉଁ ମୂଳ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଛି ତାହା ହେଉଛି ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ, ଦିଲ୍ଲୀ, ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ, ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାର ଅନୁମତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାରେ ସଠିକ୍ ଥିଲେ କି । ପକ୍ଷମାନେ ପରସ୍ପର ସହ ସମ୍ପର୍କିତ । ଆବେଦନକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପୁତୁରା । ଏହି ବିବାଦ, ସମ୍ପତ୍ତି ସଂଖ୍ୟା 5A/11004, ଗଳି ସଂଖ୍ୟା 7, ଡବ୍ଲ୍ୟୁଇଏ ସତ ନଗର, କରୋଲ ବାଗ, ଦିଲ୍ଲୀ ସହ ଜଡ଼ିତ, ଯାହା ଏକ ଆବାସିକ ପରିସର ଅଟେ । ଦିଲ୍ଲୀ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1958 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଅଧିନିୟମ') ର ଧାରା 14 (1) (e) ଅନୁଯାୟୀ, ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ପାଖରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଜମି ମାଲିକ ନିଜର ଏବଂ ତାଙ୍କ ପରିବାର ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ, ଉଚ୍ଛେଦ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25 (B) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି, ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆଗତ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ମାଗିଥିଲେ । ଧାରା 25 (B) ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଗତ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନରେ, ଦିଲ୍ଲୀର ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ, ମାର୍ଚ୍ଚ 20,1998 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଆଦେଶର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଅଂଶକୁ ଏହିପରି ପାଠ କରାଯାଏ:

> "ଉପରୋକ୍ତ ଆଲୋଚନା ଏବଂ ସେଥିରେ ଦିଆଯାଇଥିବା କାରଣକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ମୋର ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା କୌଣସି ତଥ୍ୟ/ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଯାହା ପ୍ରମାଣ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକ କରେ । ତେଣୁ, ଡିଆରସି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25B (5) ଅନୁଯାୟୀ ପକ୍ଷ ରଖିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି । ତଦନୁସାରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଚ୍ଛେଦ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି, ବିଶେଷ ଭାବରେ, ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ପରିସର ଅର୍ଥାତ ଘର ସଂଖ୍ୟା 5A/11004 (ଆବାସ ସଂଖ୍ୟା 167), ତଳ ମହଲା, ଗଳି ସଂଖ୍ୟା 7, ଡବ୍ଲୁଇଏ ସତ ନଗର, କରୋଲ ବାଗ୍, ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଯାହାକୁ ଜାଗା ନକ୍ସାରେ ନାଲି ରଙ୍ଗରେ, ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଦର୍ଶ C1 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ତେବେ ଆଜିଠାରୁ ଛଅ ମାସର ଅବଧି ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଆଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ ନାହିଁ । ନଥିକୁ ଆରଆର କୁ ପଠାଯିବ ।"

ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1,1998 ର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।ଏହି ଆଦେଶର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଅଂଶକୁ ନିମ୍ନମତେ ଉଦ୍ଧୃତ କରାଗଲା:

"ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଯେଉଁ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ତାହା ପୂର୍ବରୁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ବିଚାରାଧୀନ ଅଛି, ତେଣୁ, ଦୁଇ ପକ୍ଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା କଥିତ ବିବାଦକୁ ନେଇ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ କିମ୍ବା ଆବଶ୍ୟକୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ପୃଥକ ଭାବେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଅଟନ୍ତି । ଉତ୍ତରଦାତା, ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରି ଏହାକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ରହିବେ । ଉପରୋକ୍ତ ବିଷୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକୁ ଉପରୋକ୍ତ ସ୍ୱାଧୀନତା ସହିତ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି ।"

ତେଣୁ, ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଆବେଦନ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନରେ ଥିବା ବିବରଣୀରୁ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ସେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପରିସରର ଜମିଦାର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କର ଭଡ଼ାଟିଆ ଅଟନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ 1.11.1985 ରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ 49,000/ ଟଙ୍କା ମୂଲ୍ୟରେ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ 45, 000/ ଟଙ୍କା, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଆଂଶିକ ଦେୟ ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ, ଏହା ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେତୁ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ନିଷ୍ପାଦନ ହୋଇପାରି ନାହିଁ । ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରାପ୍ତ ରାଶିକୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ, 1.11.1993 ରୁ ଆବେଦନକାରୀ ଜଣେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବେ ପରିସର ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କର ଏହା ଅତିରିକ୍ତ ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ସେ ନିଜେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପରିସରର ଦଖଲ ଆବଶ୍ୟକ କରିଥିଲେ, ତେଣୁ, ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇପାରେ ।

ଡାକରା ପାଇବା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25 (B) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ସହିତ ଆବେଦନ ଆଗତ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସ୍ୱୀକୃତ ତଥ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱେ ମାମଲାଟି ମାଲିକାନା ବିବାଦ ସହିତ ଜଡିତ ଏବଂ ଏହା ଜମି ମାଲିକ ଓ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବିବାଦ ନୁହେଁ । ଆବେଦନର ପାରା 4 ରେ, ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ସୂଚିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ (ଏଠାରେ ଉତ୍ତରଦାତା) ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବରେ ଦଖଲ ଦେଇ ନାହାଁନ୍ତି ବରଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଦେୟ ପାଇବା ପରେ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା କରିଛନ୍ତି । ଆବେଦନର ପାରା 5 ରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ କଥିତ ଭଡ଼ାଟିଆ ହେଉଛି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମନଗଢ଼ା ଏବଂ କଳ୍ପନା ପ୍ରସୂତ କାହାଣୀ, ଯାହାର ବାସ୍ତବରେ କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନାହିଁ; ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭାବେ ଏପରି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ମିଳିନାହିଁ ଯେ, ମାଲିକାନା ସତ୍ତ୍ୱଟି ରାତାରାତି ଏକ ଭଡ଼ାଟିଆରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଛି । ଆବେଦନରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ (ଏଠାରେ ଆବେଦନକାରୀ) ଦୁଇଟି ଚେକ୍ ପ୍ରଦାନ କରି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବିକ୍ରୟ ଅର୍ଥର ଫେରସ୍ତ ବୋଲି କହି ପ୍ରତାରଣାମୂଳକ ଭାବେ ଫାଇଦା ଉଠାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ।ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମତରେ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମୂଲ୍ୟ ଫେରସ୍ତ କରିବାର କୌଣସି

ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନଟି ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ଠକେଇପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କୌଣସି ଆଇନଗତ କାରଣ ନାହିଁ ।

ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶରୁ ଜଣାପଡିଛି ଯେ ସେ ଏହି ଅନୁମାନରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ, ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମ୍ପର୍କକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି । ଆଦେଶର ପାରା 4 ରେ ସେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଛନ୍ତି ଯେ "ଉତ୍ତରଦାତା ତାଙ୍କ ଆବେଦନରେ ଶପଥପାଠ ସହିତ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ମାଲିକାନା ବିବାଦ ସହିତ ଜଡିତ ଏବଂ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନାହିଁ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 (1) (e) ର 'ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଉପାଦାନ' ଉପରେ ତାଙ୍କର ତଥ୍ୟ ଅନୁସନ୍ଧାନକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବା ସମୟରେ, ଆଦେଶର ପାରା 10 ରେ ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ କହିଛନ୍ତି ଯେ "ସେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନାହିଁ"। ଏପରି ବିଚାରରେ, ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆଗତ ଆବେଦନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ଏହା ପ୍ରତୀୟମାନ ହୁଏ ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଉଠିଥିବା ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଧ୍ୟାନ ଦେଇନାହାନ୍ତି । ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଏହି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ସହିତ ଫଏସଲା କରିଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ସେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ପାଇଁ ଦୁଇଟି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ଯାଇପାରିବେ ।

19.7.1999 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିପକ୍ଷ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ଡାକରା ଜାରି କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ, କାହିଁକି ଏହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନକୁ ଡାକରା ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଫଏସଲା କରାଯିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ହେବେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ ଓ ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ୱ ମାମଲା ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଦଖଲ ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ବିଚାରାଦେଶର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାକୁ କାହିଁକି ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି ସମୟରେ, ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ, ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25 (B) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିବା ଆଦେଶର ବୈଧତା ଏବଂ ପୋଷଣୀୟତା ସମ୍ପର୍କରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ, ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବୁ ।

ଧାରା 25 (B) ରେ, ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ଫଏସଲା ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଉକ୍ତ ଧାରାର ଉପ-ଧାରା 1, 4, 6, 8 ଏବଂ 10, ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିମ୍ନମତେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଗଲା:

"ଧାରା 25 (B)- ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ଫଏସଲା ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟା

-

(1) ଧାରା 14 ର ଉପଧାରା (1) ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରାବଧାନର ଖଣ୍ଡ (e) ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆଧାରରେ କିମ୍ବା ଧାରା 14A ଅଧୀନରେ (କିମ୍ବା ଧାରା 14B ଅଧୀନରେ କିମ୍ବା ଧାରା 14C ଅଧୀନରେ କିମ୍ବା ଧାରା 14D ଅଧୀନରେ) କୌଣସି ପରିସରର ଦଖଲକୁ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆବେଦନ, ଏହି ଧାରାରେ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ।

X χ χ χ

X χ χ χ

(4) ଯେଉଁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ତୃତୀୟ ଅନୁସୂଚୀରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ (ସାଧାରଣ ଉପାୟରେ ହେଉ କିମ୍ବା ପଞ୍ଜୀକୃତ ଡାକ ଦ୍ୱାରା ହେଉ) ଡାକରା ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଛି, ସେ ପରିସରରୁ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆଗତ କରାଯାଇଥିବା ଅବେଦନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବେ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦାଖଲ କରି ଉଚ୍ଛେଦର କାରଣ ଜଣାଇନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଭଡା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କଠାରୁ ଅବେଦନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ନନେଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ଡାକରା ଜାରି ହେବା ପରେ ଯଦି ଭଡ଼ାଟିଆ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ହାଜର ନହୁଅନ୍ତି, କିମ୍ବା ଉଚ୍ଛେଦ ମାମଲାରେ ଲଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ନନିଅନ୍ତି, ତେବେ ଘର ମାଲିକ ଆବେଦନରେ କରିଥିବା ସମସ୍ତ ଅଭିଯୋଗକୁ ଭଡ଼ାଟିଆ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ଏବଂ ଉପରୋକ୍ତ ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀ, ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ।

X χ χ χ

(6) ଯେଉଁଠି, ଆବେଦନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି, ତେବେ ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଯଥାଶୀଘ୍ର ସମ୍ଭବ ଆବେଦନଟି ଶୁଣାଣି ଆରମ୍ଭ କରିବେ ।

X χ χ χ

(8) ଏହି ଧାରାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁଯାୟୀ, ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ପରିସରର ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଆବେଦନ କିମ୍ବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି, ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଧାରା ଅଧୀନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା କୌଣସି ଆଦେଶ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଠିକ୍ ଅଛି କି ନାହିଁ, ସେଥିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଚାହିଁଲେ ସେହି ମାମଲାର ସମସ୍ତ ନଥିକୁ ମଗାଇପାରିବେ ଏବଂ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ପରେ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଉଚିତ ମନେ କରୁଥିବା ଆଦେଶ ପାରିତ କରିପାରିବେ ।

X χ χ χ

(10) ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନଥିଲେ, ଧାରା 14 ର ଉପଧାରା (1) ର ପ୍ରବଧାନର ଖଣ୍ଡ (e) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କାରଣ ଅନୁଯାୟୀ କିମ୍ବା ଧାରା 14A ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆଗତ

ଆବେଦନର ଫଏସଲା ପ୍ରକ୍ରିୟା, ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ଫଏସଲା ପାଇଁ ଥିବା ସାଧାରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସହିତ ସମାନ ହେବ ।"

ଧାରା 25 (B) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଏକ ସରଳ ପଠନରୁ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବର୍ଗର ମାମଲାରେ ଜଣେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ, ବିଧାନ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଛି । ଧାରା 25 (4) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଯଦି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଆବେଦନକୁ, ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଛି, ତେବେ ଜମିମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଧରିନିଆଯିବ ଏବଂ ଏହି ସ୍ୱୀକୃତି ଆଧାରରେ ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବେଦଖଲ କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦିଆଯିବ । ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟି ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଏକ କଠୋର ପଦକ୍ଷେପ, ବିଶେଷ କରି ଏକ ବିଧାନ ଅସାଧୁ ଜମିମାଲିକମାନଙ୍କର ମନମୁଖୀ ଏବଂ ଅଯୌକ୍ତିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ତେଣୁ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର କଠୋର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଆବଶ୍ୟକ । ବିଧାନର ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଯଦି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନର ଅନୁଧ୍ୟାନରୁ ଏବଂ ଏହା ସହିତ ଆଗତ ହୋଇଥିବା ସତ୍ୟପାଠରୁ, ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜ ପକ୍ଷ ରଖିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଅଛି, ତେବେ ସେ ଏହି ମାମଲାରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀତା କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ମନା କରିବେ ନାହିଁ; ଅନ୍ୟଥା ଅସାଧୁ ଜମି ମାଲିକମାନେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅପବ୍ୟବହାର କରି ସେମାନଙ୍କ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ସହଜରେ ଉଚ୍ଛେଦ କରିଦେବେ ।

ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ସେ ଏହି ଧାରଣାକୁ ନେଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଥିଲେ ଯେ, ଆବେଦନକାରୀ, ଜମିମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମ୍ପର୍କକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିନାହାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ, ସେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 (1) (e) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମାମଲା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ସମସ୍ତ ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ଲଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅନୁମତିକୁ ଭୁଲ ଭାବେ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ଭୁଲ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ଯୋଗୁଁ ଏହି ଧାରଣା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭ୍ରମାତ୍ମକ ଥିଲା । ଆବେଦନର ଅନୁଧ୍ୟାନ ପରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଯାହା ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ତାହା ହେଉଛି ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନଥିଲା କାରଣ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରି କରିବା ପାଇଁ ଦଖଲରେ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଜଣେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବରେ ନୁହେଁ । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଆବେଦନ ଏବଂ ଶପଥପାଠକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପଢ଼ିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଯାହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ବିଷୟରେ ଭୁଲ ଧାରଣା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା । ଏହି ଭୁଲ ଧାରଣା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦେଶକୁ ଅକାମୀ କରିଦେଇଛି । ଏହା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଏହି ସ୍ପଷ୍ଟ ତ୍ରୁଟିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାରେ ଉପଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନର ଫଏସଲା କରିଦେଇଥିଲେ । ଆମେ ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଯେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏହି ମାମଲାର ଫଏସଲା ପ୍ରକ୍ରିୟା ବେଶ୍ ଉପରଠାଉରିଆ ଥିଲା । ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଆଦେଶ, ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, ତାହାକୁ କାଏମ ରଖାଯିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ସମଗ୍ର ବିଷୟକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶ ପୋଷଣୀୟ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାକୁ ପଡିବ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାରେ ଆମର କୌଣସି ଦ୍ୱିଧା ନାହିଁ । ତଦନୁସାରେ, ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା । ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 20 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1998 ରେ ପାରିତ ଆଦେଶକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ, 1 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1998 ରେ ଦେୱାନୀ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ସଂଖ୍ୟା 380/98 ରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଗଲା ।

ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଆଜିଠାରୁ ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଥାତ 1.12.93 ରୁ ଜୁନ୍ 2000 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପରିସରର ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଦଖଲ ପାଇଁ ବକେୟା/ଦେୟ ପରିଶୋଧ କରିବେ, ଯଦି ଏହା ପୂର୍ବରୁ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଭି. ଏସ୍. ଏସ୍. ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।